

Skonda Mária

Találkozás a csiszolatlan gyémánttal

„Ha valaki keresztezi az utunkat, mindig hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet.
Véletlen találkozások nincsenek.”

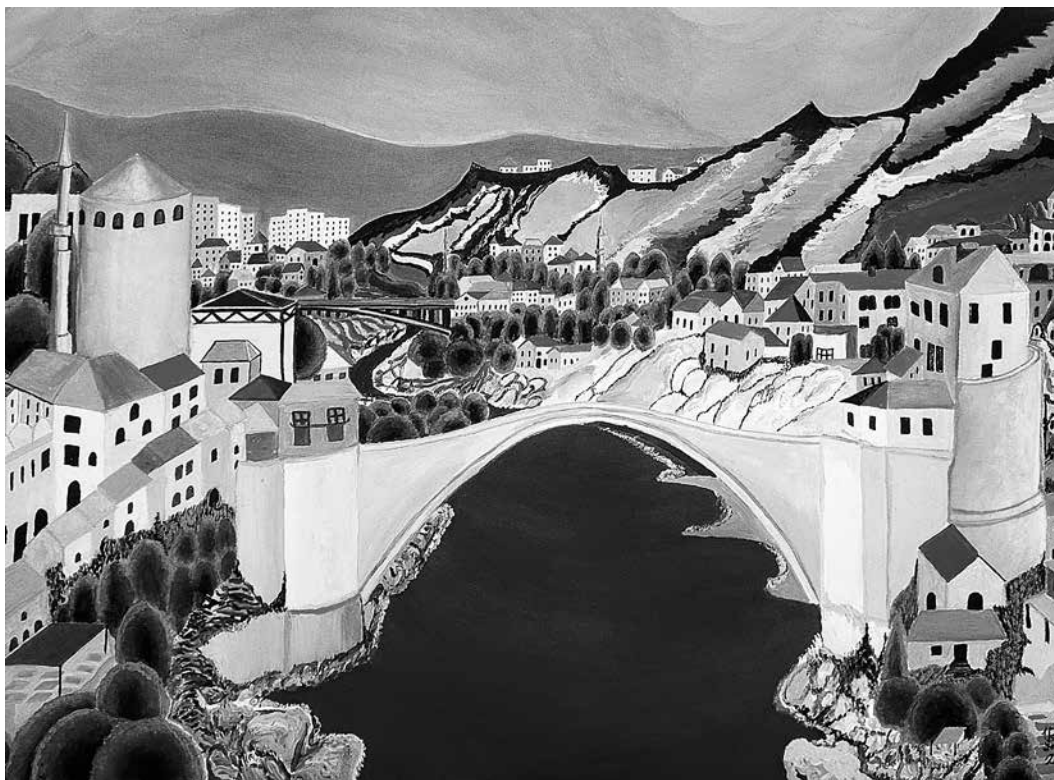
(James Redfield)

Késői őszi szürkületben autózunk a nagyváros csúcsforgalmában – nem túl vidám hangulatban. Megszólal a telefonom, egy lelkes édesapa ajánlja tehetséges fiának kiállítását. Igen, Zalaegerszeg, február, a kiállítás-megnyitónkon találkoztunk, sok ember, bemutatkoztunk, megbeszéltük, most jelentkezne, mert a Svábhegyen nyitják Ferikének a tárlatát... Valami dereng. Ha megígértük, biztosan elmegyünk, ha nem is a megnyitóra. A telefon után próbáljuk összerakni a mozaikot, igen most már emlékszünk: Vollein

Józsefre, az édesapára, aki a rövid, futólagos bemutatkozásnál már lelkesen szolt pár mondatot tehetséges fiáról, Vollein Ferencről – „Ferikéről”. Elgondolkozunk, kicsit tamáskodva, szkeptikusan, hiszen általában minden szülőnek a saját gyermeke a legtehetségesebb. Ez így természetes.

De mi a valóság? Hazaérve rárontunk az internetre és csak kapkodjuk a fejünket: Ferenc már 7 éves kora óta kiállít, tíz éve töretlenül és fantasztikus változatosságban, folyamatosan fest,

Vollein Ferenc:
Mesés Mosztár

gazdag színvilág... ezt meg kell nézni. És hirtelen belém nyilall a felismerés: ez nem véletlen találkozás. Már hetek óta foglalkoztat egy gondolat: sok ifjú, de már a saját útját járó képzőművész tehetséggel találkozunk, szerepelnek a gyűjteményünkben, vásárlással, kiállítással, mecénásként támogatjuk kibontakozásukat, ismertségüket. De ki az, aki kimagasló tehetségével rászolgál, és útkeresésében szüksége van a kiemelt támogatásra, figyelemre, biztatásra? Lehet, hogy ez a találkozás mutatja be nekünk ezt az ifjú tehetséget? Lehet, hogy Ferike az? És ezt nem csak mi gondoljuk így, mert már több elismert művész állt mellé támogatólag.

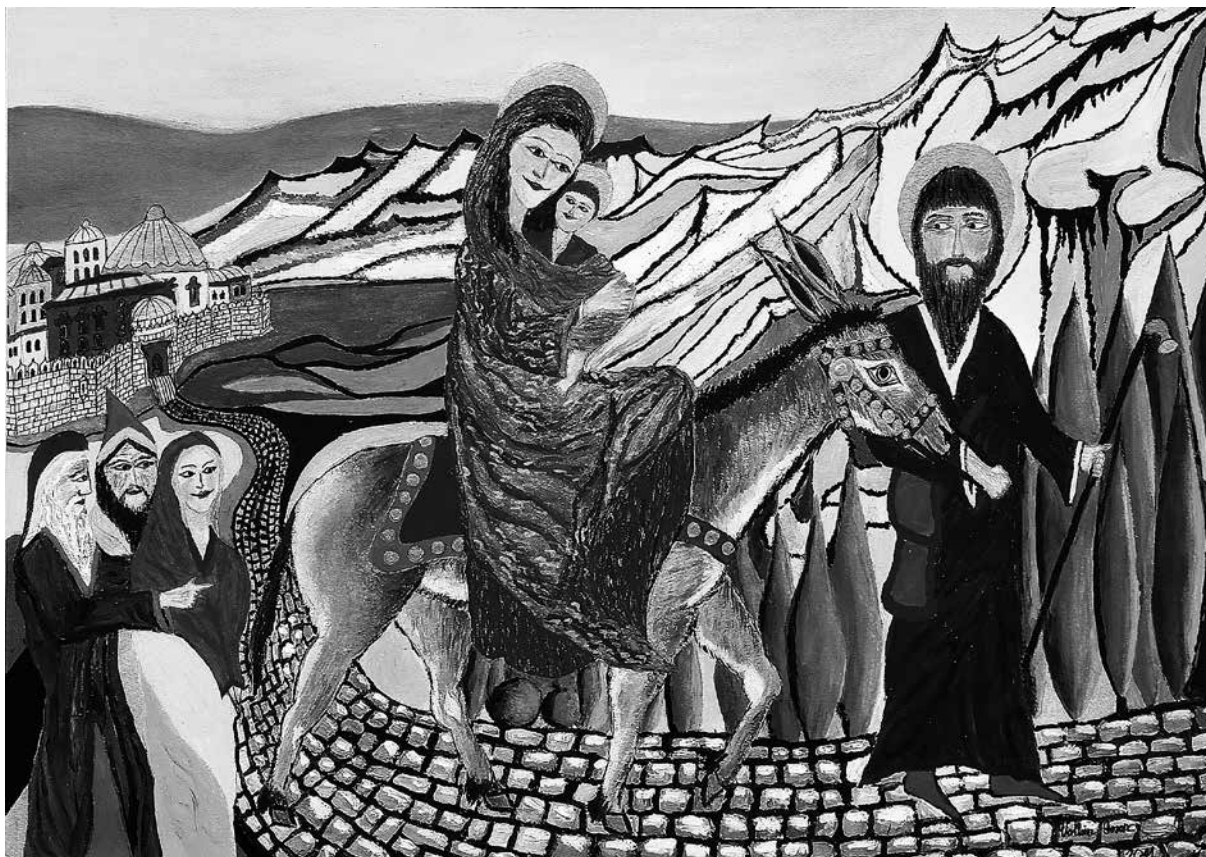
A kiállítás utolsó napjaiban felzarándokoltunk a Svábhegyre, a méltatlanul eldugott és elhanyagolt Livia Villába, ahol az apa és fia vidékről felutazva fogadott minket, rendkívüli nyíltsággal és várakozással véleményünkre. Belépve a képek közé, csak kapkodtuk a fejünket, először elállt a szavunk, majd egymás szavába vágva mutogattunk a képekre és máris belecsaptunk az elemzésbe, összehasonlításokba... Talán kisé udvariatlanul is, nem a meghívóinkkal, a művésszel beszélgetve kezdtük a látogatást. De ez megbocsátható volt, mivel a művek, melyekkel

találkoztunk, olyan elementáris hatással voltak ránk változatosságukkal, fejlődésük ívével, szín- és ecsettechnikájukkal, hogy teljesen magukkal ragadtak minket. Egyszóval lelkesedtünk és csodálkoztunk... Tényleg egy ifjú zsenivel találkoztunk? Így aztán az első beszélgetés kicsit döcögősrre sikeredett, de a kép- és levélváltások, majd a Balaton-felvidéki otthonukban tett látogatásunk során kialakult köztünk a megértés.

A Völgyi-Skonda Kortárs Gyűjteményt, a gyűjteményünket, „nyitott gyűjteményként” emlegetjük és nevezik a képzőművészeti körökben. Mit jelent ez a nyitottság? Nyitott és befogadó az igazi értékeket képviselő tehetségek és művek, az ezt reprezentáló új irányok integrálására. Így soha nem zárulhat be, mert keressük, felkutatjuk és megjelenítjük azokat.

Most már Vollein Ferenctől is van néhány, számunkra igen figyelemre méltó alkotás a birtokunkban. Egy gyűjtő mindig szereti kategóriákba rendezni, „dobozolni” a gyűjteményében szereplő műveket. Ferenc alkotásai és egyénisége feszegeti ezeknek a „dobozoknak” a falait. Folyamatosan alakul, újabb és újabb meglepetésekkel szolgál nézőinek.

Istenáldotta tehetséget hordoz magában,

Vollein
Ferenc:
Menekülés
Egyiptomba

mely segítségével már kora gyermekkorától kezdve környezetét megdöbbentő alkotásokat hoz létre. Csiszolatlan gyémántként robbant be a magyar képzőművészet porondjára, illetően nem is lehet igazán „dobozolni”. Talán bírálóinak ez igazán a problémája, nem lehet skatulyába tenni, és a gyémántok tulajdonságának megfelelően, különböző színeket, formákat csillant meg, attól függően, hogyan vetül rá a fény, milyen hatások, impressziók érik. Ezt a sokszínűséget, a környezeti hatásokra való érzékeny, változatos és nagyon izgalmas reagálást az impresszionistáknál, Csontvárynál, néhány egyéni eredetiségét megőrző, folyamatosan megújító kortárművésznél, mint Somogyi Győzőnél, találhatjuk meg. A „naiv” festészetnek is véleményem szerint ez a lényege. És ők „dobozolhatatlanok”...

Vollein Ferenc alkotásaival való találkozásunkkor számunkra elsőként ezt a sokszínűséget és a környezeti impressziók visszatükröződését a Balaton-felvidék ihlette művek mutatták meg. Ezek a képek érintettek meg, ezeket emeltük be a gyűjteményünkbe. A gyermekkor Tündéror-

szágából kitekintve, de már a kamaszkor küszöbén, 2010-ben, 12 évesen alkotta meg a *Szüretelők* és a *Badacsonyi halászok* című műveit. Ezek az alkotások a mesebeli környezet szín pompája mellett hihetetlen részletességgel, már-már aprólékossággal láttatják a tájban lejátszódó eseményeket. A szüretelés vidám életképei mellett részleteiben éljük át a meredek, égbeszökellő domboldalon folyó izzasztó munkát is.

A Balatonra oly jellemző közösségben végzett kerítőhálós halászat figuráinak arcán ábrázolja a megfeszített figyelem és a fizikai munka erőfeszítését. A környező táj keretbe foglalja színes változatossággal a dolgukat végző embereket, a dombokon megbúvó templomocskák őrzően magasodnak a tó felé. A táj visszavárja embereit. Tökéletes kompozíció!

Mindkét alkotás művészi részletessége olyan, mintha egy drónról nagyítóval pásztáznánk végig ezt a csodálatos világot!

És elmúlik egy év, Ferenc átlépi a kamaszkor küszöbét és új vonások tűnnek fel festészetében. Ebből a korszakból két alkotását emeltük

be a gyűjteményünkbe: a *Püünkösd a Szent Mihály-dombon* és a *Rügyfakadás Tihanyban* című képeket. Mind a két mű továbbra is hordozza, most már a tájra szélesebben kiterjesztve, a részletek aprólékos ábrázolását, de emellett az alakok kompozícióban foglalva, költői módon jelennek meg – már-már Gulácsyt idézve. Az emberek és a táj harmonikus együttese egyre tökéletesebben kerül a vászonra. Az égbolt ábrázolási technikája érett művészetet tükröz.

A következő évben, 2012-ben a balatoni Tündérvilág ábrázolásába betör a dráma. Az *Imádság a halászokért* című alkotás átütő, balladai erővel meséli el a jégre szorult halászok küzdelmét és parton imádkozó, jajgató, aggódó asszonyok történetét. Van, aki megmenekül, van, aki az égen vigyázó angyal felé száll, van, aki még a jégben elmerülve küzd... Mozgalmas, érett kompozíció, a néző elé igazi mesélőként hozva el a régmúlt tragikus eseményét. Nem tudtunk ellenállni, ezzel az alkotással is bővítettük gyűjteményünket.

A Balaton-felvidéki világból Ferenc 2011-ben két új irányba is elindult.

Megragadta képzeletét az ódon, történelmi hangulatú bosnyák város képe és létrehozta a *Mesés Mosztár* című alkotását, melyben a kompozíció a művészre jellemző kreatív tökéletességet mutat. Az ósi híd íve alatt áttekintve egyesül harmóniában a múlt és a jelen, a folyó és a táj. A perspektívát a színek tökéletes kezelésével oldja meg. Ezen a tájon ehhez fogható Csontváry alkotott, őt sem tudták „bedobozolni”... Ezen az úton haladva aztán a következő években több, kiváló alkotás született a mediterrán világról.

A másik új irány a szakralitás, a bibliai események ábrázolása. Ehhez hátteret adtak a nagyanyai tanítások és lépésenként megszerzett hitbeli ismeretek, egyéni élmények. Számunkra kimagasló, megrázó élményt adott, amikor találkoztunk a *Menekülés Egyiptomba* című alkotással. A hihetetlen változatosságot nyújtó színvilágú kompozíció középpontjában tökéletes harmóniát ad a gyermekét féltve magához ölelő Mária és a biztonságot sugárzó József együttese. A számár alakjának is erős jelentősége van, a menekülés hídját alkotja a két főszereplő között. A háttérfigurák és -épületek ábrázolása tökéletesíti a világ történelmét meghatározó esemény ábrázolását.

Ezzel a két, új irányt mutató alkotással is gazdagabbak lettünk.

Úgy gondoljuk, hogy a gyűjteményünkben szereplő Vollein Ferenc művek jól reprezentálják az ifjú művész kvalitását, eddigi munkásságának fő értékeit.

Csiszolatlan gyémántként mutattuk be Ferencet a kezdetekben, ez a drágakő folyamatosan csiszolódik, de nagyon fontosnak tartjuk, hogy ebben a folyamatban ne veszítse el a magával hozott átütő erejű eredetiségét, rakoncátlanságát, „dobozolhatatlanságát”! Ne váljék egy ékszerbolt kirakatában jól megmunkált ékszerré, maradjon meg sziporkázó ékkőnek.

Egy József szerint: „Az igazi műgyűjtő nemcsak becsüli a műveket, hanem szereti is.” Mi is szeretjük Ferenc műveit. Ezért szeretnénk fejlődését figyelemmel kísérni, gyűjtői tapasztalatunkkal támogatni, Segíteni abban, hogy tehetsége megtalálja a saját útját, annak kifejezését és méltó elismerését.

Ahogy a mottóként választott idézetben is szerepel: „véletlen találkozáskor sincsenek”. Ez sem volt az. Ez egy üzenet, hogy a gyűjtő legyen nyitott az újra, a tehetségek felismerésére. Ne csak magának, befelé fordulva halmozzon fel értékeket, hanem ezekből az értékekből nyert tapasztalatokkal adjon is vissza az arra érdemes alkotóknak.